

red
Banana

โกคิธรา

รวมแพง

โกศิธรา

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-041-0

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2556

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไอไลต์เน่ สุวรรณเมธิกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสุขนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

พบกับเรื่องราวของ “มุกมณี” สาวในยุคปัจจุบันที่ได้ไปเกิดใหม่เป็นถึงเทพตานีทองแห่งแดนหิมพานต์ กับภารกิจตามหาต้นน้ำโกศิธรา เพื่อช่วยเหลือน้องสาวในโลกมนุษย์ ทำให้เทพสาวมือใหม่ที่ยังไม่คุ้นกับการมีอิทธิฤทธิ์ต้องออกผจญภัยในดินแดนที่มากไปด้วยภัยอันตรายต่าง ๆ แต่โชคดีที่มีเจ้าแม่ตะเคียนทอง และวิญญาณทหารเลวแห่งอโยธยา เป็นพี่เลี้ยงร่วมเดินทางไปด้วยกัน แต่อุบัติเหตุระหว่างทางทำให้มุกมณีแผลอกูดชายหนุ่มรูปงามติดมือมาร่วมขบวนเดินทางด้วย พร้อมกับตั้งฉายาให้ว่า “คนหน้าหิน” แต่ชายหนุ่มที่ดูเย็นชาผู้นี้กลับมีประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา

เรื่องราวต่อจากนี้จะสนุกสนาน เฮฮา และยุ่งเหยิงขนาดไหนคงต้องลองอ่านค่ะ

กองบรรณาธิการ

กรกฎาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

เรื่องนี้เป็นนิยายแนวปาหิมพานต์ที่ตั้งใจจะเขียนต่อเนื่องจากเรื่อง ปักษานาคา และยมธิดา แต่ว่าสามารถแยกอ่านกันได้ค่ะ พล็อตที่ตั้งใจจะเขียนก็เนื่องมาจากการที่ได้อ่านตำนานเทพ แล้วรู้สึกเคื่องนางดารา พระชายาของพระพญหัสบดี ที่ไปเป็นคู่กับพระจันทร์จนมีลูกมีเต้าด้วยกัน คือพระพุท ก็เลยอยากเอาตรงนี้มาเขียนเพื่อให้กำลังใจพระพญหัสบดี 5555 และได้เขียนตามแนวคิดที่ว่าถ้าสิ่งไหนหรือคนไหนที่ไม่ได้เกิดมาเพื่อเราสักวันหนึ่งก็คงจะมีของของเราและคนที่เกิดมาเพื่อเรา อาจจะต้องใช้เวลานานอาจจะต้องเจ็บช้ำในวันนั้น แต่สุดท้ายถ้าเราได้พบเจออะไรที่เหมาะสมกับเราจริง ๆ เราก็จะมีความสุขเพิ่มมากขึ้นหลายเท่า

หวังว่านิยายเรื่องนี้จะให้อะไรกับผู้อ่านบ้างไม่มากก็น้อยนะคะ

ขอบคุณค่ะ

รอมแพง

บทนำ

@แดนสวรรค์@

ณ บรรพกาลแรกเริ่มของดินแดนแห่งเทพ เทพต่าง ๆ ได้ก่อกำเนิด
ร่างทิพย์ทั่วพิภพจากการสร้างขึ้นของเทพบิดรและเทพมารดา เทพแต่ละ
องค์ที่กำเนิดมาล้วนมีหน้าที่ที่ต้องกระทำต่อโลก รวมไปถึงสอดส่องดูแล
มนุษย์ผู้ต่ำต้อยทั้งหลาย สุดปลายฟ้ามิติทิพย์ปรากฏร่างที่มีผิวพรรณ
ละอองทองของพระจันทร์ซึ่งกำลังเหาะลอยมายังวิมานของพระพญัสบดี
ผู้เป็นอาจารย์ของเหล่าเทพทั้งปวง

กายนั้นตกแต่งด้วยอัญมณีบุษราคัมขับให้ร่างนั้นงดงามลออองค์
เพิ่มขึ้นจนเรียกได้ว่ารูปร่างนั้ ในวันนี้พระจันทร์ต้องการมาเพียงเพื่อสอบ
ถามในเวทมนตร์ที่ยังติดขัดต่อพระพญัสบดีผู้เป็นอาจารย์ แต่เมื่อลอยองค์
มาถึงหน้าวิมานสีพราวพราวก็ต้องพบเจอกับความงามเลิศอันกระจ่างแก่
ตา เลี้ยวหน้าฉนวนอ้อมของนางดาราวะชายาของพระพญัสบดีหวานซึ่ง
ตรึงทรวง

ร่างงดงามที่นั้บนตั่งทองใหญ่พลอยชะงักต่อการมาของเทพผู้มีความ
สง่างามพลางสบตาที่ระยิบระยับนั้นอย่างสะเทิ้นไหว

“เข้ามาหาท่านอาจารย์” ปากแม่เอยด้วยถ้อยคำธรรมดาแต่ดวงตา

โกศิธรา

นั่นกลับไร้แววของความเคารพนับถือต่อพระชายาของอาจารย์ มีเพียงแววของความพึงใจอย่างใหญ่หลวง ความงามของนางดารานั้นเมื่อเทียบกับบรรดาพระชายาทั้งหมดของพระจันทร์ก็ได้ด้อยไปกว่ากันสักเท่าใดนัก

“พระพหูสบัติกำลังบำเพ็ญเพียรอยู่ด้านในเพคะ และได้รับสั่งไว้ว่าห้ามมิให้ผู้ใดรบกวนจนกว่าจักผ่านราตรีนี้นี้ไป”

“กระนั้นหรือ” กล่าวจบก็ปรากฏรอยยิ้มโลมเล้าจนคนถูกมองใจสะท้าน พระจันทร์เหลือบมองนางก้านล้อปสรสวรรค์ที่นั่งคอยปรนนิบัตินางดารายอยู่ไม่ห่างนั้นอย่างครุ่นคิด

“แม้ท่านอาจารย์ไม่ว่าง หากท่านคงว่างพอที่จะคลายความสงสัยในมนต์ลับบางประการของเราได้หรือไม่”

นางดาราสบดวงตาที่พราวระยับนั้นก็ให้ใจเต้น จึงบอกกล่าวให้นางก้านล้อทั้งหลายปลีกตัวออกไปให้ห่าง

“พวกเจ้าออกไปก่อน พระจันทร์จักถามไถ่เรื่องมนต์ลับแก่เรา”

ครั้นนางก้านล้อลับตาพระจันทร์ก็ออกแววเจ้าชู้ในบัดดล ถลันเข้าประกบด้านข้างดูบไล้ท่อนแขนเสลานั้นอย่างแผ่วเบาพลงกระซิบรึมนู

“งามเหลืองาม ล่มฟ้าล่มดิน” ครวแกลนางดาราดึงกับผงะ หากความอุจจเ็นอายุก็แทนที่ความรู้สึกชั่วดีที่ทำให้ตะขิดตะขวงใจ

“พระองค์กระทำเยี่ยงนี้มีเกรงผู้ใดจักพบเห็นหรือเพคะ”

“กลัวอะไร เจ้านั้นงามถึงเพียงนี้แม้นางในทั่วพิภพพบแดนดินก็มีอาหาญสู้ เพียงพอที่จะให้พี่สละแล้วซึ่งทุกอย่างเพื่อเจ้า”

คำหวานที่นางดารามีเคยได้ยินจากปากของสามีกลับมาได้ยินจากพระจันทร์ผู้งามดุจหยกสวรรค์ยิ่งสร้างความพึงใจและสะท้านอายเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณร่าที่แท้จริงในทีแรกจึงโอนอ่อนยินยอมให้อีกฝ่ายเคลี้ยคลอแต่โดยดี

“พระองค์ก็รู้ว่าหม่อมฉันเป็นพระชายาของพระพุทฺธสบดี อาจารย์ของพระองค์ มิทรงเกรงกลัวอาญาหรือกระไรพะยะ”

“เพื่อรักนี้พี่ยอมแล้วซึ่งทุกสิ่ง ต่อให้โดนอาญาจนต้องตายตกก็हाกลัวไม่ พี่รักเจ้าถึงเพียงนี้ เจ้าจักไม่เห็นใจพี่สักน้อยเสียหรือ”

คำหวานที่เคยเฝ้ารออยู่ในฝันกลับได้รับฟังจากชายอื่นที่มีไซ่สามีตนยังสร้างความรู้สึกเกินจะทานทน

“ทรงรักหม่อมฉันจริงหรือ”

“พี่รักเจ้าตั้งแต่แรกเห็น พี่เฝ้าเก็บความรู้สึกไว้ภายในจนบัดนี้ยากจะเก็บกักไว้ได้แล้ว จึงเสี่ยงที่จักเผยต่อเจ้า หากเจ้ามีใจตรงกันกับข้าก็จงตามข้าไปยังวิมานเกิด”

“แต่พระพุทฺธสบดีอาจจักกริ้วได้นะพะยะ”

“พี่หากกลัวไม่ ต่อให้เกิดทเวะสงครามก็คุ้มนักหนาที่จักได้เจ้ามาครอบครอง ในเมื่อพี่รักเจ้าและเจ้าเองก็รักพี่ เราสองใจตรงกันเยี่ยงนี้มิว่าสิ่งใดก็ขวางกันมิได้” ความรักที่ร้อนแรงเป็นความรักในฝันของนางดารา ซึ่งต่างจากรักที่เคยได้จากพระพุทฺธสบดีที่มีเพียงความอ่อนโยนสงบเย็น สงบเกินสงบ หาความร่าเริงมิได้ คิดได้ดั่งนั้นนางจึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันก็ปลงใจด้วยพระองค์ พาหม่อมฉันไปเกิดพะยะ”

พระจันทร์ได้ยินเสียงแผ่วแว่วหวานดั่งนั้นก็ให้ชื่นบานยิ่งนัก จมูกโด่งงามจรดแก้มนวลก่อนจะเข้าโอบอุ้มร่างน้อยไว้กับอกแล้วพาเหาะลอยไปยังวิมานของตน และเฝ้าวนเวียนตักดวงความสุขนั้นน้อยอย่างมิรู้เบื่อจนแทบลืมเลือนพระชายาคืออื่น ๆ ไปจนหมดสิ้น

เพียงได้รับรู้ถึงเหตุวิวิหะลักพานางดาราไปจากตน วิมานก่องแก้วเหลือองพราวพรรณรายแทบร้อนเป็นไฟเมื่อพระพุทฺธสบดีตวาดก้องด้วย

ความแค้นใจ ก่อเกิดสงครามทเวะครั้งใหญ่ขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อ พระจันทร์มียินยอมส่งนางดาราคืนมายังอ้อมอกของพระพุทฺธสบัติ

เทพชั้นผู้ใหญ่ต่างแบ่งกันเป็นสองฝักสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งนั้นอยู่ข้าง พระพุทฺธสบัติ เพราะเล็งเห็นถึงสิ่งที่ถูกต้อง นางดาราคือพระชายาของ พระพุทฺธสบัติหากกลับถูกพระจันทร์ลักพาโดยไม่เกรงใจผู้ที่เคยเป็นอาจารย์ แต่เก่าก่อน ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งนั้นอยู่ข้างพระจันทร์ ด้วยเหตุที่ว้ายึดความ สมครใจของนางดาราคือสิ่งที่ตั้ง

หากทำยที่สุดพระอิศวรและพระอินทร์ผู้เป็นใหญ่ก็ได้ตัดสินใจให้ พระจันทร์ส่งนางดาราคืนไปยังวิมานของพระพุทฺธสบัติ นางดารานั้นก็ถึง แก่การเศร้าใจ เพราะรู้ว่าตอนนี้ในครมมีเลือดเนื้อเชื้อไขของพระจันทร์ อยู่ด้วย จึงข่มความอายเพียรพยายามร้องบอกแก่เทพเทวาทั้งหลาย

“หม่อมฉันไม่ได้หรือไม่ว่า หม่อมฉันจักอยู่ด้วยพระจันทร์ ลูก ของหม่อมฉันควรได้อยู่กับพระบิดาที่แท้จริง” เสียงนั้นร่ำร้องบอกกล่าวต่อ องค์พระอิศวร หากพระอิศวรทรงเล็งเห็นว่าพระพุทฺธสบัติมีวิชาแก่กล้า หากจะให้ศึกสงครามนี้ยืดเยื้อต่อไปผลสุดท้ายพระพุทฺธสบัติก็ต้องเป็นผู้ ชนะเป็นแน่ หากแต่ถ้าให้ยืดเยื้อจนถึงเวลานั้นก็รังแต่จะเกิดความเสียหาย ทบเท่าทวี

“นางดาราคือ เจ้าเป็นเพียงหญิงไร้ความคิด พระพุทฺธสบัติต่างหาก เล่าเป็นพระสวามีของเจ้า พระจันทร์กลับเป็นผู้ลักพาตัวมา พระพุทฺธสบัติ ยินยอมรับเจ้าและลูกกลับคืนโดยไม่ถือโทษกับบุญนักหนา ยังจักเรียกร้อง สิ่งใดอีก” เสียงตวาดก้องของพระอิศวรทำให้นางดาราชลาดกลัวจนไม่กล้า บริพากบอกความต้องการของตัวเองอีกต่อไป

นับแต่นั้นเป็นต้นมานางดาราก็ต้องทนอยู่ในวิมานของพระพุทฺธสบัติ พระพุทฺธสบัติเองนั้นนับแต่ได้นางดาราคืนมาก็ดูแลและยกย่องให้เป็น

พระชายาของตนดั้งเดิม หากเมื่อจกเข้าใกล้เคลียคลอกก็ได้รับเพียงน้ำตาจากนางดารา จึงต้องทอดถอนใจและร่ำมือไปในที่สุด แต่ความรักที่พระองค์มอบให้นางดาราก็มิได้ลดน้อยถอยลงไป พร้อมตั้งมั่นว่าจะเพียรทำดีให้นางดารากลับมารักตนให้จงได้ หากเทพชั้นผู้ใหญ่ก็ได้ล่วงรู้เลยว่ายิ่งทำดีก็ยิ่งสร้างความเบื่อหน่ายให้แก่ผู้ที่ไม่ปรารถนามัน

แม้พระพุทฺธิสบัติจะล่วงรู้ถึงจิตใจของนางดารา หากความรักที่มากมายในหัวใจทำให้มองข้ามสิ่งเหล่านั้นหวังเพียงว่าความจริงใจที่มอบให้นางจะจุดรั้งหัวใจของนางไว้ได้บ้าง

“จงอย่าได้คิดสิ่งใดให้วุ่นวายไป ช้านั้นยินดีรับเจ้าเป็นชายาดังเดิม วิมานของข้าก็เป็นเช่นวิมานของเจ้า แม้ต้องการสิ่งใดเพียงเจ้าเอ๋ยปากข้าจักไขว่คว้ามาให้เจ้า มิต้องให้องนาทร้ออันใจเลย” คำพูดเหล่านั้นเหมือนลมที่พัดผ่านแล้วเลยผ่านไปหาได้มีความหมายต่อนางดาราไม่ จิตใจของนางนั้นเฝ้าแต่รำร้องเรียกหาพระจันทร์แต่เพียงผู้เดียว

หากจะกล่าวถึงความงามสง่าของพระพุทฺธิสบัติกับพระจันทร์นั้น เรียกได้ว่าคนละแบบโดยสิ้นเชิง พระพุทฺธิสบัติผิวพรรณสีเหลืองอมเขียว อ่อนพรรณรายประกายรุ่งเรือง ร่างนั้นสูงใหญ่แกร่งกล้า แม้แววตาก็ยังสงบเฉยชา พูดจาตรงไปตรงมาหากน้อยคำนัก มิเคยมีคำหวานแม้แต่เพียงนิด ความสงบนิ่งดูภูมิอันแข็งแกร่งสร้างความเคารพยำเกรงให้แก่ผู้ที่พบเห็น

เมื่อเทียบกับร่างเพรียวผิวลอละของสีทองแจ่มจรัสของพระจันทร์กลับให้ความรู้สึกอบอุ่นอ่อนหวานมีรักที่เท่าตัว พระจันทร์มีแต่คำหวานละมุนป้อน แม้แต่ดวงตาก็ทอแวววระยิบทอดอ่อน อารมณ์สุนทรีย์เป็นที่ยิ่ง รอบกายล้วนประดับประดาด้วยของหอมพาให้ชื่นชื่นใจเมื่อได้พบเห็น

พระพุทฺธิสบัติคอยมาถามไถ่ความต้องการเมื่อรับรู้ว่านางดาราจำเป็นต้องการสิ่งอื่นใดเพิ่มถึงผลจะจากมิเคยพิริพรีได้ด้วยเห็นว่าควรให้เวลาแก่นาง

หากนางดารากลับคิดว่าความพยายามของพระพฤษบดีนั้นช่างน้อยเหลือเกิน ยิ่งเมื่อเทียบกับพระจันทร์ที่ลักลอบเข้ามาไถ่โลมปฏิโลมนางอย่างหาญกล้าก็ยิ่งมองเห็นความแตกต่างกันไกล จึงมีความคิดที่จะไปให้ห่างจากพระพฤษบดีขึ้นมาก็คว่า

“หากเจ้าไปจากพระพฤษบดีในคราวนี้คงมาอยู่กับพี่มิได้ มิเช่นนั้น ก็เท่ากับผิดคำพระบัญชาของเทพผู้ใหญ่ จักพลอยพาให้ยุ่งยากลำบากมากขึ้นไปอีก” พระจันทร์ให้คำปรึกษาเสียงแผ่วเบา นางดาราเองก็ลกลกตาครุ่นคิด

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันควรทำอย่างไรดี”

“เจ้าควรทำดีกับพระพฤษบดีให้มาก ให้เขาไว้วางใจในตัวเจ้า จากนั้นเมื่อถึงเวลาก็อย่าหาข้ออ้างออกห่างจากเขา และมีว่าเจ้าจักไปอยู่ที่ใด ข้าจักไปคอยดูแลเจ้ามิยอมให้เจ้าต้องลำบากอย่างแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็ต้องห่างกันด้วย เป็นเยี่ยงนั้นแล้วข้าจักอยู่ได้อย่างไร”

“ห่างกันก็มีนานดอกอย่าได้หมองเศร้าคิดให้มากไป” เสียงทุ้มหวานที่ปลอบประโลมสร้างความชุ่มชื่นหัวใจให้แก่นาง และยังทำให้นางมีกำลังใจที่จะวางแผนไปให้ไกลจากพระพฤษบดี

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา นางดาราก็เฝ้าคอยเอาใจพระพฤษบดี และอดซ่อนด้วยมารยาหญิง ยิ่งใกล้วันคลอดก็ยิ่งทำตัวให้แบบสนทลเคลียจนพระพฤษบดีไว้วางใจ ทั้งยังตั้งใจมั่นว่าจะเลี้ยงดูลูกของนางดารากับพระจันทร์ให้เหมือนลูกแท้ ๆ ของตน

“หากว่าลูกของเจ้ากำเนิดเมื่อใด ข้าจักถือว่าเขาเป็นดุจดั่งลูกข้าเช่นกัน” มือใหญ่ที่ลูบไล้ส่วนที่โค้งนูนอย่างถนอมนั้นสร้างรอยรื่นในดวงตาของนางดารา จิตใจที่ยึดมั่นต่อพระจันทร์ของนางหวั่นไหวต่อความดีงามตรงหน้าทว่าก็รู้อยู่ในใจเช่นกันว่าพระพฤษบดีไม่ใช่ผู้ที่นางต้องการใช้เวลา

อยู่ร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็นเช่นใดหรือเทพผู้ใหญ่นี่จะทำได้สักแค่ไหนก็ไม่
อาจจะเปลี่ยนใจนางได้เลย

ความรักความเสนหาในดวงนงนาราล้วนเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้พบเห็น
ความอ่อนโยนที่ไม่เคยมอบให้ผู้ใดความเอาใจใส่ยากที่ใครจะได้พบพาน
ก็ล้วนสำแดงออกมาแก่นางดารา ขาดเพียงคำหวานและกิริยาอดอ้อน
เยี่ยงที่พระจันทร์เคยกระทำต่อนางเท่านั้น ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้นางดาราโหยหา
พระจันทร์มากขึ้นทุกคืนวัน ความรักความหลงที่มีต่อพระจันทร์จึงทำให้
มองข้ามสิ่งดีงามต่าง ๆ ที่พระพฤษบดีได้ปฏิบัติต่อนาง ในดวงจิตมีเพียง
เล่ห์กลที่จะทำให้พระพฤษบดีตายใจเท่านั้น

“สองสามวันนี้หม่อมฉันไม่ใคร่สบายใจเท่าใดนัก”

“มีอะไรหรือ”

“หม่อมฉันต้องการไปบำเพ็ญตบะในที่ห่างไกลสักหน่อยเพคะ”

“บำเพ็ญตบะ เจ้าเข้าไปบำเพ็ญในห้องบำเพ็ญญานของข้าก็ได้ ดี
เสียอีกจักได้เป็นบุญกุศลต่อลูกเจ้าที่จักเกิดในอีกไม่กี่เพลาข้างหน้า”

“ไม่เพคะ หม่อมฉันอยากไปเขาไกรลาสเพื่อความสงบวิเวกเพคะ”

“ไปเขาไกรลาส ไกลเกินไปหรือไม่ ข้าจักตามไปดูแลเจ้าได้เยี่ยงไร”

“มีเพียงนางกำนัลไปคอยดูแลก็เพียงพอแล้วเพคะ หม่อมฉันจักได้
ไปเฝ้าพระอิศวรและพระชายาด้วย”

“เจ้าจักไปเมื่อใด” คำถามนี้ทำให้นางดาราหลบยิ้มเพราะหมายถึง
คำอนุญาตที่ได้รับ

“ราตรีนี้เพคะ”

“ราตรีนี้ข้ามีประมุขเทวา จักไปส่งเจ้าได้เยี่ยงไร”

“มิต้องกังวลดอกเพคะ หม่อมฉันไปเองได้ เหวะไปไม่กี่เพลาถึง”

“แล้วเจ้าจักกลับมาเมื่อใด” แม้นางดาราจะสนใจอยู่บ้างที่พระพฤษบดี

เฝ้าแต่ถามพิรืพิไรแต่ก็พยายามอดอ่อนอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ

“สามวันเพคะ หม่อมฉันจักไปที่เขาไกรลาสเพียงแค่วันสามวัน แล้วหม่อมฉันจักรีบกลับ หม่อมฉันสัญญาว่าจักไปไม่นาน”

“ในเมื่อคิดแสวงหาความวิเวกสร้างบุญบำเพ็ญกุศลให้แก่ตัวเอง ข้าก็ขออนุโมทนาด้วย จงดูแลตนให้ดีมีสิ่งใดที่ขัดข้องก็จงสั่งให้นางกำนัล อัครสวรวรรค์มาบอกกล่าวต่อข้า อย่าปล่อยให้ตัวเองต้องลำบาก และจงรีบกลับมา” พระพหูสบัติกล่าวได้เพียงเท่านั้น เทพส่งสารก็เข้ามาบอกกล่าวถึงการประชุมเทวาทที่ต้องเร่งรีบ เมื่อพระพหูสบัติจากไปนางดาราก็รีบจัดแจงเดินทางไกลพร้อมนางกำนัลคนสนิทในทันทีเช่นกัน

จากนั้นเมื่อเวลาผ่านไปเป็นวันที่สี่ พระพหูสบัติก็เฝ้าแต่จ้องมองท้องฟ้ารอคอยด้วยความร้อนใจ นึกหวนไหวอยู่บ้างหากแต่ก็ไม่คาดคิดว่านางดาราคะกล้าหนีเขาไปอีกครั้ง อีกทั้งในการประชุมเทวาทครั้งที่ผ่านมา พระจันทร์ที่ถูกลงโทษไม่ให้เข้าร่วมประชุมก็ยังได้รับพระกรุณาจากพระอิศวรให้เป็นปิ่นปักมวยผม หากคิดว่านางดารายาหยไปกับพระจันทร์ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ จวบจนผ่านไปเป็นวันที่ห้า จึงตัดสินใจเหาะไปยังเขาไกรลาส และได้ตามหานางดาราทะพบทุกซอกทุกมุมด้วยตัวเองหากกลับไม่พบแม้แตเงา

ความไว้วางใจพร้อมกับความคิดว่าการที่เขาให้อภัยต่อบางดาราในการคบชู้ชู้ชายในครั้งก่อนคงพอจะทำให้นางสำนึกได้บ้างนั่นต้องกลายกลับ บัดนี้พระพหูสบัติรับรู้แล้วว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เพียรทำดีคิดดีต่อบางดาราเป็นเพียงฝุ่นผงอันไร้ค่าในใจนาง ผู้ที่สงบเย็นอยู่เสมอถึงกับทูลตวัดคุกเข่าอยู่กลางดินอย่างสิ้นเรี่ยวแรง

ความอ่อนหวาน อดอ่อนเอาใจทำดีที่นางเคยทำเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา เป็นเพียงทำให้เขาตายใจเท่านั้นหรือ...นางไม่เคยรับรู้ถึงความรักที่เขา

มีต่อนางบ้างเลยสักนิดใช่ไหม...หรือความรักที่แท้จริงไม่เคยมีในโลกนี้?

คำที่นางบอกว่าจะรีบกลับคืนมาเป็นแค่เพียงคำลวง? วินาทีนั้น พระพุทธโศภิตก็ตระหนักถึงซึ่งยิ่งถึงความจริงในใจของนางดารา ความจริงอันเจ็บปวดที่ว่านางไม่เคยรักเขาแม้แต่นิด มีเพียงเขาที่มงายรักและอภัยให้นางแต่เพียงฝ่ายเดียว เป็นรักที่นางไม่เคยต้องการมันเลยด้วยซ้ำ

มือใหญ่ที่วางอยู่บนเข่าทั้งสองข้างกำแน่นจนมองเห็นข้อที่ซีดขาว แม้รู้สึกถึงความเจ็บปวดทางกายจากเล็บที่จิกเนื้อหากแต่เทียบไม่ได้เลยกับความเจ็บปวดในใจ ความเข้มแข็งสงบเย็นที่เคยมีหมดสิ้นไปตอกย้ำความเจ็บใจที่หลงเชื่อความลวงจนกลั่นออกมาเป็นน้ำตาที่คลอเบา

การที่จะตามหานางดาราให้เอิกเกริกเหมือนครั้งที่นางหนีไปอยู่กับพระจันทร์ในคราแรกนั้นมิได้อยู่ในความคิด รับรู้อยู่ในใจเพียงว่าความเจ็บปวดครั้งนี้มากมายจนมิอาจคาดคำนวณได้ ความฉลาดเฉลียวอันเป็นคุณสมบัติประเสริฐกลับกลายเป็นดาบใหญ่ที่คอยฟาดฟันเมื่อคาดเดาได้ว่านางดาราคงไปอยู่ด้วยพระจันทร์อีกคราเป็นแน่ ดวงตาคมใหญ่ที่เคยทอแสงแห่งความภาคภูมิใจในความรอบรู้บัดนี้เต็มไปด้วยความเจ็บซ้ำ หยาดน้ำตาที่ไม่ตั้งใจให้ก่อเกิดหยดต้องพื้นดินกลายเป็นอณูณิสีฟ้าใสแทรกผ่านผิวดินหายวับไป พระพุทธโศภิตยืนหยัดกายอีกครั้งพร้อมสัญญากับตัวเองว่าไม่มีวันที่จะต้องเจ็บซ้ำด้วยเรื่องเช่นนี้อีกต่อไป!

@นาศพิภพ@

แสงสีเขียวและขาวสาดส่องได้คั่งน้ำใหญ่ บนผิวน้ำนั้นมีคลื่นรุนแรง พร้อมพวยพุ่งผุดขึ้น ลำตัวยาวเขียวเข้มใหญ่เท่าร่างมนุษย์เลื้อยยาว หางเรียวสีแดงลายกนกกล้อเกลียวคลื่นได้น้ำพาให้เกิดวงน้ำหมุนระลอกแล้วระลอกเล่า ระเบิดขึ้นไปจนถึงกึ่งกลางของความยาวคาดด้วยกนกสีแดง

ทับทิมจนละม้ายเข้มชัดตัดกับสีเขียวเข้มนํ้ามอง ถัดไปคือเกล็ดใหญ่ที่ค่อย ๆ เรียวเล็กจนละเอียดงามจนถึงส่วนที่เป็นเคียว ปากหยักสร้อยระยารายเส้น หยักเลื้อยสีแดงระเรื่อไล่จนเหลืองทอง ดวงตากลมโตนั้นสุกใสสีทับทิม เป็นประกาย ผิวเนื้อดวงตาจึงเป็นสีทองไล่ไปจนแดงเข้มเมื่อถึงส่วนของ หงอน

อีกร่างหนึ่งนั้นรูปลักษณ์แทบมิผิดเพี้ยนกันเพียงเกล็ดพรวนนั้น กลับมีสีเขียวอ่อนกว่ามากอีกทั้งลำตัวเรียวเหมือนจะเล็กกว่าประกอบด้วย ลายกนกสีทอง ดูบอบบางหากเล็ดล้าด้วยดวงตาเรียวหางตาเชิด ทั้งสอง ร่างดำผุดดำว่ายอยู่เหนือพื้นน้ำ

ด้านนอกมีตสลับ หากยังพอมีแสงจันทร์ที่ทอดผ่านทำให้เห็นว่าเป็น ผีงน้ำ บ้านเรือนผู้คนที่มีมองเห็นอยู่ทั้งสองฟากดูแตกต่างกัน ฟากที่อยู่ด้าน ขวานั้นรกร้างด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยดูเขียวขจี ส่วนอีกฟากกลับปรากฏบ้าน เรือนผู้คนอยู่เป็นระยะ ๆ สองฝั่งโขงที่แบ่งแนวเขตแดนไทย-ลาว มิได้แบ่ง แต่เพียงเขตแดน หากแบ่งวิธีการดำรงชีวิตไปด้วย เมื่อเห็นร้านค้าทำน้ำที่ หนาตา ตัวบ้านเป็นครึ่งอิฐครึ่งไม้ บ้างก็เป็นอิฐทั้งหลัง ต่างจากอีกฟากที่มี บ้านอยู่เข้าไปลึกและเป็นกระท่อมไม้แทบทั้งสิ้น หากจะเว้นไปบ้างก็ช่วง ที่มีสะพานรอยต่อเท่านั้นที่ดูว่าสองฟากจะมีความคึกคักทัดเทียมกัน

คล้ายชมดูจนพอใจเมื่อสองร่างยาวเกล็ดเขียวแล่นเลื่อยปรดา มา ถึง ณ จุดหนึ่งก็หยุดชะงักก่อนจะเกิดคลื่นน้ำที่เป็นวงกลมจนคล้ายวังน้ำวน ร่างยาวที่เลื้อยลอดหายเข้าไปปรากฏในอีกฝั่งมิติ ร่างอันประกอบด้วยเกล็ด งามกลับกลายเป็นร่างของชายหนุ่มผิวผ่องล่อองค์ แผงอกหนานั้นขาว ดั่งหยกเนื้อดีดูลื่นเรียบมีอุณไอ ผ่านุ่ยกวังสีเขียวยักแมลงทับยกทองระยิบ ห้อยชายพกด้านหน้าลงมายาวจนเสมอเข่า

แข่งเรียวแข่งแรงดูคล้ายประติมากรรมเทพปั้นแต่ง ปั้นแห่งทอง

ประดับหยดทับทิมน้ำงาม และทับทรวงลายกนกแบบอกปักปิ่นยิ่งเสริมให้
 ร่ามน้ำงามสม ใบหน้าคมสันนั้นประกอบด้วย คิ้วเข้มยาวสอดรับกับดวงตา
 ล้ำลึกอันมีแก้มตาโตสีแดงเข้มจนเกือบดำอยู่ในเปลือกตาสองชั้นทาบ ปลาย
 หางตาด้ายาวตัวขึ้นเล็กน้อย จมูกโด่งเป็นสันรับกับปากหนาได้รูปที่แดง
 ระเรื่อและมักหม่นเป็นเส้นตรงอยู่เสมอ ส่วนของศีรษะมีมงกุฏทองลายกนก
 เปลวเพลิงประดับอยู่สีทองนั้นติดกับผมที่ดำสลบ

ดวงตาที่ดูดีนั้นกลายเป็ทอแสงอ่อนโยนเมื่อจับจ้องมองร่าง
 แฉ่งน้อยที่ค่อย ๆ กลายร่าง ผิวเหลืองลออทองผุดผ่องเป็นประกาย เรียวขา
 เรียบเนียนงดงามบอบบางน่าถนอมระไลไปถึงขั้วเอว นุ่งผ้ายกทรงสีเขียว
 ยกทองสีอ่อนขับผิวผ่องเป็นยองใยนั้นให้น้ำพิศมัย คาดเข็มขัดทองลายกนก
 ผังบุษราคัมรูปหยดน้ำ หน้าท้องลาดเนียนนั้นยิ่งทำให้เอบางดูอ่อนแอ้น
 อรชร อกอ้อมมีผ้ายกทองสีเขียวคาดทับและทับทรวงลายกนกที่แนบประสาณ
 ลักษณะคล้ายคลึงกับร่างแรก

หากที่เลิศล้ำกว่าคือ ลำคออันเรียวระหง และวงหน้าเรียวเล็กได้รูป
 ผมสีดำที่ยาวเลยบันเอวสวายเป็นเงางาม ทัดหูสองข้างด้วยกรรเจียกกนก
 ทองคำรูปเปลวเพลิง คาดด้วยรัดเกล้ามรกตรูปนาคย่อส่วนแพรวพรรณราย
 ดวงตาสุกใสสีแดงนั้นมีสองชั้นชัดหากปลายยกหางตาขึ้นจนคล้ายตาหงส์
 แผงขนตาเรียงเรียวตามมีประกายระยิบที่ดวงตาทอดความสุกใสเสียยิ่งกว่า
 ดวงดาวบนฟากฟ้า จมูกเรียวเล็กรับกับปากอ้อมตึงใสที่ระเรื่อจนแทบปริ น้ำ
 ลุ่มหลงเสียยิ่งกว่านางใดในสามโลก

พลพิชวรธรรนาคราชมองวงหน้านางงามนั้นด้วยความภาคภูมิใจ นาง
 ภิญาอันตราผุดขึ้นที่เดียวกับเขากลางดินแดนนาคทิพย์แห่งนี้ในกาลเวลา
 ที่ห่างกันนับร้อยปี พร้อมต่างรับรู้กันทั่วแดนเทพนาควาทั้งสองเป็นสายเลือด
 เดียวกันที่มีความผูกพันรักใคร่กลมเกลียวยิ่งนัก

“หาเรื่องชุกชนเป็นที่หนึ่งนักหนาภิญญาอันตรา ไปเที่ยวเล่นทั้งเมืองมนุษย์ต่างมิตินจนถึงป่าหิมพานต์มีกัลวเกรงพญาครุฑบ้างหรือไรเล่า”

“กัลวอะไรท่านพี่ ปากน้องนั้นคาบหินวรีศักดิ์สิทธิ์ตลอดเวลา ครุฑใดจักขึ้นเป็นอันต้องแด่ดินเพราะข้า” ความถือดีเป็นที่ตั้งทำให้นางนาคน้อยไม่เคยกลัวเกรงสิ่งใดด้วยกำเนิดมาพร้อมของศักดิ์สิทธิ์คู่กายนั้นคือหินอัญมณีสีฟ้าประกายสดใสที่เพิ่มน้ำหนักกลาครุฑให้ตกสู่ห้วงมหานทีอันล้าลึกจนต้องรีบปล่อยกรงเล็บที่จักจับ

“หิมพานต์มีอันใดดีเจ้าจึงได้ติดใจนัก”

“มีสิ่งแปลกตามากมายนักเจ้าคะ น้องยังเที่ยวไม่ทั่วเลยด้วยซ้ำไป” ดวงตาสุกใสเปล่งประกายตื่นเต้นสุขใจ หิมพานต์เป็นที่ท่องเที่ยวที่แปลกตาสำหรับนางที่เพิ่งเกิดได้ไม่กี่ร้อยปี ก่อนหน้านั้นบรรดาห้วงที่ทุกดินแดนคือที่ที่นางแสวงหาความแปลกใหม่ แม้ล้าลึกจนแทบไม่พบพบสิ่งมีชีวิตทั้งในโลกแห่งชีวิตและโลกแห่งทิพย์นางก็ดันดันไปชมดูจนถ้วนทั่ว

“น้องอยากไปชายแดนของนาคแลครุฑในป่าหิมพานต์เหลือเกิน ท่านพี่ไปกับน้องเถิดเจ้าคะ”

“ดินแดนแห่งชั้นกายเนื้อ เจ้าจักไปด้วยเหตุใดกัน พวกเราสูงส่งกว่าพวกนั้นเป็นหลายเท่านัก”

“ข้าอยากเห็นการดิ้นรนมีชีวิต การต้องกินต้องอยู่ควมมีชีวิตชีวาที่นั่นชวนให้มองยิ่ง” วาจาที่กล่าวล้วนเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนผู้เป็นพี่ต้องทอดถอนใจ

“หากพี่ไปด้วยแล้วจะอย่าได้ชุกชนข้ามไปถึงแดนครุฑ แม้ว่าดินแดนแห่งนั้นจะได้รับพรให้ครุฑแลนาคอยู่ร่วมกันได้ด้วยแรงแห่งพระพุทฺธ แต่ก็ยังมีครุฑบางพวกที่มียินยอม”

“เจ้าพี่ ครุฑพวกนั้นมีมีทางสู้พวกเราได้ดอก”

“ใช่ สู้มิได้ แต่พวกเราอาจจะเพี้ยพลังฆ่าพวกมันได้จนพลอย

ทำให้เกิดความหมองมัวของสีที่ยึดมัน” ปากแม็กกล่าวไปแต่ด้วยความที่เกิดในตระกูลแห่งเทพทำให้บรรดาครุฑและนาคแห่งหิมพานต์มิเคยอยู่ในสายตา จึงได้แต่พยักหน้ารับคำน้องสาว พลันกายทิพย์ที่ส่างร่างเป็นมนุษย์ก็แปรเปลี่ยนเป็นร่างแห่งนาคและดำดิ่งติดตามภิญญาอันตราไปยังแดนหิมพานต์

ชายทะเลมหาสีทันดรปรากฏกว้างลออองค์ของสองหนุ่มสาวที่งดงามเกินกว่าผู้ใดจะเคยพบเจอ ชาวนาคแห่งหิมพานต์เมื่อเห็นก็ทราบว่ทั้งสองเป็นนาคชั้นเทพจึงได้แต่หลีกเลี่ยงและทำความเคารพอย่างเกร็งเกรง ทั้งสองพากันเดินเข้าชายป่าหิมพานต์ที่มองเห็นอยู่เบื้องหน้าโดยมิได้ใส่ใจต่อเหล่า นาคน้อย ๆ ทั้งหลาย

จวบจนถึงหีบชอกเขาแห่งหนึ่งเสียงพิณดนตรีแห่งสรวงสวรรค์ดังแว่วกังวานมาทำให้เป็นจุดสนใจของสองพี่น้อง และเมื่อเข้าไปใกล้เสียงนั้นจึงได้พบเห็นสิ่งประหลาด เหล่าคนธรรพ์ รุกขเทวดา ต่างคุกเข่ารายล้อมร่างผอมเกร็งที่นั่งจ้องกองไฟอันลุกโชติช่วง บ้างเล่นเพลงบรรเลงแว่วหวานทอดสอ บ้างก็นั่งพนมมืออย่างเคารพนบ

“มีอะไรกัน”

กิณรที่มีร่างกายกำยำผู้หนึ่งเฝ้ามองตามเสียงก็พบกับความงามพิลาสชวนให้ตะลึง หากแต่รวดเร็วล้าที่บ่งบอกชาติกำเนิดสูงส่งทำให้ต้องระย้อรีบกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงอันขลาดกลัว

“ฤษีตาไฟแห่งเขาคิณณภูมิผู้มีกายเนื้อ กำลังนั่งบำเพ็ญเพียรไม่กินไม่นอนเข้าเดือนที่สาม มิว่าผู้ใดลวนเลื่อมใสนับถือ มิมีสิ่งใดทำให้ท่านคลายสมาธิได้เลย”

“มิมีสิ่งใดเลยหรือ” น้ำเสียงของภิญญาอันตราเต็มไปด้วยความสงสัยระคนทั้งต่อสิ่งที่ได้ยิน

“ข้าว่าแม้แต่เจ้า ท่านฤษีก็คงมิหวั่นไหวดอกกระมัง” พลพิชวรธ-

นาคราชกระเข้าน้องสาวเมื่อเห็นท่าที่แปลกใจนั้น หากผู้ที่ไม่เคยเกรงกลัวต่อสิ่งใดกลับมีดวงตาที่เป็นประกายคมกล้า

“เดี๋ยวกู้” ผู้พูดกล่าวพลางเดินเข้าสู่กึ่งกลางโดยพลัน

“อย่าภิญญาอันตราย!” พลพิชวรธฤทธานห้ามเสียงดัง หากมิทันได้เหนียวรั้งใด ๆ ร่างงามนั้นก็ผละไปไกลดั่งงูเลื้อยลื่น

ความถือดีในรูปลักษณะอันพิลาสล้ำของตนทำให้นางนาคีค่อย ๆ เยื้องกรายเข้าสู่บริเวณกองไฟนั้นท่ามกลางความตะลึงของผู้ที่จับจ้องทั้งนุ่งงที่มีหญิงสาวรูปร่างหน้าตางดงามเกินหญิงใดปรากฏกายขึ้น ทั้งตระหนกที่นางกำลังเดินไปยังผู้ทรงศีลด้วยที่ท่าเยี่ยงนางงูที่เฝ้าหวงโดยธรรมชาติ

ฤๅษีตาไฟผู้ทรงศีลมันจ้องมองเปลวไฟที่ไหววูบเพราะมีร่างอันแน่นน้อยเดินเข้ามาใกล้ ธรรมดาแล้วไฟย่อมไหววูบต่อการเคลื่อนไหวทั้งปวง หากคราวนี้กลับสะท้อนภาพอันงดงามของนางนาคี ความงามพิสุทธิ์แม้มิได้สร้างความหวั่นไหวใด ๆ แต่ก็ทำให้เกิดความรู้สึกโมโหถึงรำคาญ โดยปกติแล้วมีผู้มาลงดีในตบะนั้นมากมายทว่าล้วนมิเข้าใกล้มากถึงเพียงนี้ด้วยความเกร็งและเคารพ แม้ท่านมิได้มองโดยตรงแต่ก็รับรู้ได้ว่านางนาคีผู้นี้กลับไม่มีวี่แววของความเคารพเลยแม้แต่น้อย

ไอความร้อนที่แผ่ออกมาจากกองเพลิงคล้ายกล้าแข็งกว่าเดิมจนผู้ที่มุ่งดูเริ่มเขยิบถอยห่างมากขึ้น พลพิชวรธฤทิว่าเพราะหिनธัมณวิวาริศักดิ์สิทธิ์ของวิเศษที่ติดตัวน้อยน้อยทำให้ภิญญาอันตรายสามารถทนทานได้ ผิดจากเขาที่ต้องถอยห่างเฉกเช่นกับทุกผู้ทุกคนในที่นี่

ภิญญาอันตรายกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ความร้อนที่ราวพุ่งเข้ามาจับหัวใจนั้นก็ยังมีได้ทำให้ความถือดีนั้นลดถอยลงจวบจนดวงตาที่เป็นสีแดงกำดุด่านที่กำลังคุไหม้ปรายมาจึงได้สะท้อนไปทั้งกาย และตระหนักในทันทีว่าตนได้ทำผิดพลาดไปเสียแล้ว จับพลันที่รับรู้เสียความคิดลำนึกผิด

ความโมโหรำคาญของท่านฤๅษีตาไฟก็มอดไปด้วยเพราะรับรู้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับร่างบอบบางตรงหน้าไฟที่คุโชนหรือแสงพร้อมร่างของนางนาคีที่ทรุดลงแน่นิ่ง

“ภิกษุญานันดา!” พลพิชชวรรธณกลับเข้าหาร่างของน้องสาวด้วยความตื่นตกใจ ความร้อนที่แผ่ออกมาจากร่างนั้นแทบลวกไหม้แต่เขาก็ไม่ละห่างสีหน้าตื่นตระหนกจ้องมองฤๅษีตาไฟพร้อมกับร้องอ้อนวอน แสงสีแดงดวงกลมเจือสีฟ้าไหลลอยวนออกจากร่างในอ้อมกอดพร้อมพุ่งหายลับไปในบัดดลสร้างความตะลึงงันขึ้นอีกคำรบ

“ท่านดาบสผู้เมตตาโปรดช่วยน้องข้าด้วย”

ฤๅษีตาไฟทอดถอนใจหากดวงตายังไม่ละจากกองไฟที่เกิดด้วยฤทธิ์อำนาจอันแก่กล้า

“มีมีผู้ใดช่วยน้องเจ้าได้ออก”

“ได้โปรดเถิด”

“ดวงจิตน้องเจ้าลอยไปแล้ว มีมีผู้ใดช่วยได้”

ไฉนเพียงเท่านั้นนาคาเทพพลพิชชวรรธก็อึ้งงันมองดวงหน้าของน้องสาวอย่างไม่เชื่อสายตา

“นางยังเด็กนักเพ็งกำเนิดได้ไม่นานจึงมีผู้ความ ล่วงเกินท่าน ท่านฤๅษีได้โปรดอภัยต่อนาง ช่วยทำให้นางฟื้นขึ้นด้วยเถิด”

“ข้ามิได้ถือโทษโกรธนาง หากสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะนางทำตัวเอง จะให้ผู้ใดช่วยเล่า”

เกล็ดน้ำตาที่ร่วงหล่นลงมาจากดวงตาของนาคาหนุ่มรินไหลไม่ขาดสายด้วยความสำนึกเสียใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ทุกผู้ที่ยลยินเรื่องราวทั้งหมดกับตาและหูของตัวเองต่างก็พลอยทอดถอนใจไปตาม ๆ กัน กองไฟนั้นมิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้าใกล้ นางนาคีเทพผู้นี้คงมีฤทธิ์มิใช่น้อยจึงก้าวล่วงไปได้ถึงเพียงนั้นหากแต่ก็ต้องพ่ายต่อไฟอันทรงฤทธิ์ในที่สุด

โกศิธรา

“จำให้ไปก็ไร้ประโยชน์ หนทางช่วยนางนั้นยังพอมี เพียงแต่ท่าน
นาจะต้องค้นหาด้วยตัวเอง”

เพียงได้ยินว่ามีความหวังนาคนหนุ่มก็แทบให้ร้องพลางละล้าละลัก
ถาม

“ทำอะไรหรือท่านดาบส”

“จงไปหาน้ำจากต้นน้ำโกศิธราอันเป็นแหล่งกำเนิดของธารน้ำที่
ไหลผ่านดินแดนนาคาทั่วทุกภพมารตรางของนาง ดวงจิตนางก็จะกลับคืน
สู่ร่างเดิม”

“ต้นน้ำโกศิธรา!”

“ถูกต้องเป็นตาน้ำอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับนาคาเยี่ยงพวกท่านที่ท่าน
คงจะเคยได้ยินมาบ้าง”

“ข้าเคยได้ยิน แต่นอกเหนือจากเทพนาคาผู้เป็นใหญ่ที่จำศีลอยู่นั้น
นานจึงไม่มีผู้ใดกล้าไปรบกวนแล้วก็มีใครเคยรู้เลยว่ามันอยู่ที่ใด แล้วข้า
จะหามาได้อย่างไรเล่า”

“ข้ารู้แต่วิธีแก้พิษแห่งไฟพระอิศวร แต่มิรู้เช่นกันว่าต้นน้ำโกศิธรา
อยู่แห่งใด ข้าคงช่วยท่านได้แค่นี้ จงนำพาร่างนางไปเสีย อย่าได้มารบกวน
ข้าอีก”

แรกเริ่มนั้นชอกหินแห่งนี้ก็เคยร้างไร้ผู้มาเยือนหากคำพูดของผู้ที่
มาพบโดยบังเอิญกระจายไปปากต่อปากทำให้ความสงบเริ่มหายไป จวบจน
วันนี้มีเหตุมิควรได้เกิดขึ้นท่านถึงได้รับรู้ว่าตบะที่ตนบำเพ็ญมานั้นยัง
ไม่เพียงพอ เมื่อท่านคิดได้ดังนั้นจึงย้ายตนไปยังถ้ำอันลึกลับเพื่อป้องกัน
เหตุที่อาจจะเกิดขึ้นอีกในกาลข้างหน้า พร้อมทั้งวางอุเบกขาละวางจาก
เรื่องราวที่เกิดขึ้นนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ตอนที่ 1

โชคชะตา

บ้านหลังย่อมตั้งอยู่ในพื้นที่ครึ่งไร่เกือบสุดซอย ทุกคนในซอยรู้จักสนิทสนมกันเพราะบ้างก็เป็นญาติห่าง ๆ บ้างก็เป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ร่วมกันมาเกือบครึ่งศตวรรษ ทุกคนในแถบนี้ต่างรู้ว่าเจ้าบ้านที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้เป็นที่เคารพนับถือของคนทั้งซอยด้วยหน้าที่การงานและความเป็นหัวหน้าครอบครัวที่อบอุ่น

หญิงสาวร่างเล็กบางเดินลงมาจากรถพร้อมผู้เป็นพ่ออย่างร่าเริง ความสดใสเปล่งประกายออกมาจากสีหน้าและแววตาที่เปี่ยมสุข

“ยัยพลอย อยู่ไหนจะพิกกลับมาแล้ว” มุกมณีร้องเรียกน้องสาวที่อายุห่างกันเกือบห้าปีก่อนจะมองกระดาศในมืออย่างปลาบปลื้มยินดี ดวงตาที่ยิ้มได้นั้นหันไปมองบิดาอย่างมาดหมาย

“อย่าลืมสัญญาณะคะคุณพ่อ” หญิงสาวรีบออกปากทวงสัญญา เธอยิ้มกริ่มเมื่อก้มลงมองใบทรานสคริปต์อีกครั้งพร้อมกับฝันหวานถึงการงานในอนาคตที่น่าจะสดใสไม่เบา

การที่มีบริษัทดังจองตัวไว้แล้วแสดงให้เห็นว่าความมานะขยันขันแข็งตลอดห้าปีนั้นไม่เสียเปล่า เกียรตินิยมคณะสถาปัตยกรรมที่ได้มาย่อมเป็นสิ่งที่ยืนยันถึงความบากบั่นนั้นได้เป็นอย่างดี

คุณณรงค์มองลูกสาวด้วยความภาคภูมิใจ แม้ยังไม่ถึงวันงานรับปริญญาบัตรแต่ผลการเรียนที่ลูกสาวคนโตนำมาอวดนั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับท่าน

คุณณรงค์ บิดาของมุกมณีเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่ขึ้นชื่อเรื่องความดีและความเป็นระเบียบสูง หากเมื่ออยู่กับครอบครัว นอกเหนือจากนิสัยตรงต่อเวลาและคำพูดที่โผงผางแล้วท่านก็แทบจะเป็นคนละคนกันกับนายทหารใหญ่โคตรดุในที่ทำงาน จึงไม่แปลกที่ลูกสาวทั้งสองจะมีความสนิทสนมกับบิดาที่แทบจะเรียกได้ว่าเป็นทั้งพ่อและเพื่อน

ต่างกับคุณเพ็ญลักษณ์ผู้เป็นมารดาของมุกมณีและแพรวพลอย ที่แม้จะจบจากคณะและสถาบันเดียวกับลูกสาวคนโตแต่ด้วยหน้าที่การงานที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงทำให้แทบไม่มีเวลาให้ครอบครัวเท่าที่ควร แต่คุณณรงค์ก็มั่นใจว่าถ้าหากภรรยาของท่านได้รับทราบถึงเกรดเฉลี่ยระดับเหรียญทองของลูกสาว ก็คงจะปลื้มไม่แพ้ท่านอย่างแน่นอน

“อยากได้อะไรัยมุก ว่ามาเลย” คุณณรงค์พูดขึ้นอย่างใจกว้าง วงหน้าเรียวของมุกมณีนั้นใสกระจ่างดวงตาทอประกายก่อนจะเอ่ยถึงความต้องการของตัวเองออกมา

“อยากไปเที่ยวทะเล ไม่ก็ไปเที่ยวน้ำตกสวย ๆ ค่ะ ไปกันให้พร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัว คุณพ่อให้ได้หรือเปล่าคะ”

“พ่อน่ะไม่มีปัญหาแน่นอน ว่าแต่แม่เราอาจจะว่างหรือเปล่า”

“อืม...นั่นสิคะ จะว่างหรือเปล่านั้นไม่ทราบ” มุกมณีบนพลาทฟอร์มหน้ามู่พระทราบดีถึงงานที่รัดตัวของมารดา ที่นอกจากจะเป็นที่ปรึกษาของบริษัทหลายแห่งแล้วยังเป็นอาจารย์พิเศษในสถาบันชั้นนำอีกหลายที่ ซึ่งล้วนเป็นเหตุผลที่ทำให้ทั้งครอบครัวแทบไม่ได้ไปไหนไกล ๆ ด้วยกันเลย

แพรวพลอยที่เพิ่งก้าวลงมาจากชั้นสองของบ้านได้ยินเสียงพี่สาว

แว่ว ๆ จึงเอ่ยถามเสียงใส

“ไปไหนหรือพี่มุก ทะเลที่ไหน” ลูกสาวคนเล็กของบ้านชอบทะเล
จับใจจึงมีความเอนเอียงในคำถามเป็นพิเศษ

“ยังไม่รู้เลยพลอยว่าจะได้ไปเที่ยวน้ำตกหรือทะเล ว่าแต่คุณแม่จะ
ว่างช่วงไหนนี้สำคัญกว่า คุณพ่อต้องเกลี้ยกล่อมคุณแม่ให้ไปกับพวกเรา
ให้ได้เลยนะคะ ไม่งั้นมุกจะเปลี่ยนใจขอเป็นรถยนต์ป้ายแดงสักคันแทน”

“โอ้โฮ! เอาจั๊นนเลยรีเจ้ามุก”

“ไม่รู้ละ ก็พวกเราไม่ได้ไปเที่ยวพร้อมหน้าพร้อมตากันหลายปีแล้ว
นะคะคุณพ่อ”

“ว่า...ถ้ารอคุณแม่ สงสัยเราคงต้องไปว่ายน้ำที่สโมสรเหมือนเดิม
ละมั้งพี่มุก”

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้มุกมณีและแพรวพลอยสนิทกับบิดามากกว่า
มารดา ก็เพราะว่าคุณณธรงค์มักจะชักชวนลูกสาวสองคนให้ไปทำกิจกรรม
ต่าง ๆ ร่วมกันที่สโมสรอยู่บ่อยครั้ง ทั้งยังสนับสนุนให้ลูกสาวทั้งสองเล่น
กีฬาแทบทุกประเภท แต่กีฬาที่โปรดปรานของสองสาวคือว่ายน้ำ ซึ่งทำให้
ผิวที่ควรขาวนวลเนียนตามมารดา กลับดูคล้ำยสีมะปรางสุกไปเสียทั้งคู่

“ไม่รู้ละคะ ถ้าคุณพ่อชวนคุณแม่ไม่ได้ งานนี้น่าเหนื่อยแน่ ๆ มุกขอ
รถมินิสักคันก็พอคะ”

คุณณธรงค์ทำตาโตมองตามลูกสาวที่ร้องบอกก่อนกระโดดขึ้นบันได
ไปยังห้องของตน เสียงหัวเราะลั่นของบิดาที่ลอดผ่านประตูทำให้เธอยิ้ม
แทบไม่หุบ

มุกมณีวางกระดาดแผ่นสำคัญไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือก่อนจะอาบน้ำ
ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าลงมาด้านล่างอีกครั้ง แล้วก็ต้องประหลาดใจอย่างที่พูด

เมื่อเห็นว่ามารดากำลังนั่งยิ้มเผล่อยู่บนโซฟาตัวเดียวกันกับบิดาของเธอ คุณเพ็ญลักษณ์ลุกขึ้นพร้อมกับกางแขนรับร่างลูกสาวที่โผล่เข้ามาด้วยเสียงหัวเราะเบา ๆ

“ยินดีด้วยนะจ๊ะ เจ้ามุกของแม่” เพียงเท่านั้นเธอก็รู้ว่า พ่อของเธอจะต้องบอกกล่าวข่าวดีให้แม่ได้รับรู้แล้วอย่างแน่นอน แพรพลอยกระแอมเบา ๆ จนคุณเพ็ญลักษณ์ต้องรับร่างลูกสาวคนเล็กมากอดอีกคน

“คุณแม่ว่างไปเที่ยวกับพวกเราไหมคะ” มุกมณีจึงมารดาด้วยความคาดหวัง

“เผอิญพุงนี้กับมะรืนนี้แม่ว่างทั้งสองวันเลยจ้า เต็มใจและยินดีที่สุดที่เราจะได้ไปเที่ยวกันพร้อมหน้าพร้อมตาอีกครั้ง”

“เฮ้! ตีจลงเลยคะคุณแม่ นี่เราไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันทั้งครอบครัวเกือบ ๆ สามปีแล้วนะคะ” แพรพลอยอุทานเสียงใสอย่างดีใจ

รอยยิ้มปรากฏบนสีหน้าของสมาชิกทุกคนในครอบครัว เมื่อได้พูดคุยและดูสถานการณ์ความน่าจะเป็นทั้งหมดทั้งหมดแล้ว พวกเขาจึงตัดสินใจว่าจะไปเที่ยวน้ำตกชื่อดังที่อยู่ในจังหวัดนครสวรรค์ สถานที่ท่องเที่ยวใกล้ ๆ เพราะมีความเห็นตรงกันว่าเวลาเพียงสองวันไม่ควรจะต้องเสียไปกับการเดินทางไกล ๆ

มุกมณีและแพรพลอยเตรียมตัวตั้งแต่มorning ยังไม่สี่ทุ่ม แม้สองสาวจะถูกแยกห้องนอนกันตั้งแต่มุกมณีอายุสิบสองปี แต่ทั้งคู่ก็มักจะมานอนคุย หรือหยอกล้อกันข้ามห้องเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกันทั้งคู่ตัดสินใจที่จะตั้งฐานเก็บข้าวของใส่กระเป๋ากันในห้องของมุกมณี

“เสียดายนะคะ นึกว่าจะได้ไปเที่ยวทะเลสวย ๆ น้ำใส ๆ แดดจ้า ๆ ได้เสียอีก”

“พลอยนี่ทะเลลืมนะจ๊ะ ะอะอะไรก็ทะเลตลอด ทั้ง ๆ ที่เคยเกือบ

จมน้ำในทะเลแล้วด้วยซ้ำ ไปน้ำตกนี่ละดีแล้ว ไม่เค็มไม่แสบตาไม่ร้อน เย็นสบายดีด้วย” มุกมณีปันน้องสาวเบา ๆ เมื่อหวนนึกไปถึงเหตุการณ์อุบัติเหตุคลื่นซัดแพรพลอยที่ยังเป็นเพียงเด็กน้อยอายุไม่กี่ขวบม้วนลงไปได้น้ำ หากโชคดีที่มุกมณีคว้าผมน้องสาวไว้ทัน แม้ว่าผู้ใหญ่ในครอบครัวจะตกใจกันมาก หากแพรพลอยกลับหัวเราะว่าไม่มีแววของการสาลักน้ำหรือตกใจเลยแม้แต่น้อย และอาจจะเป็นเพราะอุบัติเหตุครั้งนั้นที่ทำให้บิดามารดาสนับสนุนเธอกับน้องสาวให้เรียนว่ายน้ำอย่างจริงจัง

“พลอยอยากเห็นทะเลสวย ๆ นี้นี่มุก ทะเลที่ไปบ่อย ๆ ก็เป็นแหล่งท่องเที่ยวไปหมดแล้ว เห็นแต่เก้าอี้ผ้าใบกับร่มอันเท่าบ้าน ทราวยก็ไม่ขาวคอยคุณะ พลอยเรียนจบรับปริญญาเมื่อไหร่จะอ่อนไปทะเลด้วยกันทั้งครอบครัวให้ได้เลย”

“โอเคเลย แต่ตอนนี้ไปน้ำตกกันก่อนนะจ๊ะน้องสาว”

สองคนพี่น้องช่วยกันจัดของลงกระบืออย่างกระตือรือร้น การค้างแรมเพียงคืนเดียวทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจเอาของทั้งหมดใส่กระบือเสื่อผ้าไปเพียงใบเดียว

“ขาไปพี่ถือ ขากลับน้องถือนะคะ พี่มุก” แพรพลอยกะเกณฑ์ผิวแรงงานถือกระบือ

“ไปถึงน้ำตก หทึ่ก็กว้าง ๆ แข่งว่ายน้ำกันดีกว่าใครชนะขากลับไม่ต้องถือ ส่วนขาไปนี่พี่ถือให้เองก็ได้ กล้าแข่งไหมล่ะ” มุกมณีกล่าวด้วยเสียงท้าทาย แววดตาที่ยิ้มได้นั้นบ่งบอกถึงความรักและเอ็นดูน้องสาวคนเดียวคนนี้อย่างมากมาย ด้วยความที่อายุห่างกันพอสมควรทำให้มุกมณีมักจะเอาใจและคอยดูแลน้องน้อยของเธอเสมอ

ผู้เป็นน้องสาวนั้นทำตาเป็นประกายพร้อมกับหวนนึกถึงสถิติการแข่งขันว่ายน้ำของเธอกับพี่สาวที่ฝีมือไม่ห่างกันเท่าไรนักทั้งยังผลัดกันแพ้

ผลักดันชนะมาโดยตลอด ดูภายนอกแล้วเธอกับพี่สาวเป็นหญิงสาวที่ค่อนข้างบอบบาง หากเวลาที่เคลื่อนไหวกลับว่องไวกระฉับกระเฉงอย่างไม่น่าเชื่อ

มุกมณีนั่นติดนิสัยพูดจาโผงผางตามคุณณรงค์ผู้เป็นบิดา ซึ่งความโผงผางนั้นช่างขัดกับใบหน้าหวานแฉ่ำนั้นโดยสิ้นเชิง และเมื่อได้รู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยในคณะที่ค่อนข้างสมบุกสมบันในการทำโปรเจกต์ส่งอาจารย์อย่างหามรุ่งหามค่ำ บางโปรเจกต์ต้องรวมหัวกับเพื่อนต่างประเทศ ซึ่งทำให้อย่างน้อยวันก็ยิ่งกลมกลืน จนระดับความ ‘แมน’ ของมุกมณีเพิ่มขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง

ซึ่งนั่นก็ทำให้คุณเพ็ญลักษณ์ต้องคอยเตือนและขนาบให้อยู่ในกรอบของกุลสตรีอยู่เสมอ ส่วนแพรพลอยแม้พูดจาเรียบร้อยกว่าก็จริงหากเพียงปรายตามองนิ่ง ๆ ก็ชวนให้ใครต่อใครขนหัวลุกได้ง่าย ๆ ญาติหรือคนที่สนิทชิดเชื้อล้วนคุ้นเคยต่อแวตาคีตุและทอแสงแรงกล้า รวมทั้งที่ท่าของคนจริงที่แผ่ออกมาจากความเป็นแพรพลอย

ฟ้ายังไม่ทันสว่างทั้งครอบครัวก็เดินทางออกจากเมืองกรุง มุ่งหน้าไปสู่สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นเป้าหมาย หลังจากเช็กอินเข้าสู่ที่พักและรับประทานอาหารเช้ากันเสร็จสรรพก็จัดแจงแวะซื้อข้าวของกินเล่นมากมายเตรียมตัวพร้อมเดินทางไปนำตกตามที่วางแผนไว้

เพียงเข้าสู่เขตพื้นที่น้ำตก ก็มองเห็นกระท่อมพักของเจ้าหน้าที่อยู่สองสามหลังซึ่งอยู่ด้านนอกของบริเวณป่าและห่างจากบริเวณน้ำตกพอสมควร เจ้าหน้าที่ที่คอยต้อนรับนักท่องเที่ยวมีสี่หน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“อย่าขึ้นไปสูงนักนะคะ เมื่อคืนวานมีฝนหลงฤดูแล้วก็ตกหนักด้วยระดับน้ำด้านล่างที่เป็นลำธารก็ขึ้นสูงมากพอที่จะเล่นได้แล้วค่ะ” เจ้าหน้าที่

ร้องบอกพลางกล่าวต่อถึงเขตหวงห้ามและชี้ให้เห็นส่วนที่เว้นไว้เพื่อนำน้ำส่วนหนึ่งไปใช้สอยในหมู่บ้านซึ่งค่อนข้างจะเป็นต้นน้ำ ส่วนที่ให้นักท่องเที่ยวว่ายน้ำได้นั้นเป็นชั้นลดหลั่นลงมา ผู้คนไม่มากนักเนื่องจากไม่ใช่วันหยุดนักขัตฤกษ์ อีกทั้งยังไม่ถึงช่วงปิดเทอมใหญ่ อากาศในปลายหน้าหนาวนี้ค่อนข้างเย็นพอสมควร แต่ก็มีแสงแดดส่องเป็นลำลงมาให้รู้สึกอุ่นอยู่บ้าง

สองสาวพี่น้องเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกางเกงขาสั้นเพื่อลงเล่นน้ำ เหมือนกับนักท่องเที่ยวอีกสองกลุ่มที่พากันมาเที่ยวเช่นกัน ในกลุ่มที่มาถึงก่อนนั้นมีเด็กอายุสี่ถึงห้าขวบเล่นน้ำส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวอยู่ด้วย หากการดูแลของผู้ใหญ่ที่จำกัดพื้นที่ให้เด็กอยู่เพียงริมน้ำโขงหินตื้น ๆ ทุกคนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสให้กันแม้ว่าจะไม่รู้จักกันก็ตาม

มุกมณีเล็งพื้นที่สำหรับแข่งว่ายน้ำกับแพรวพลอย และได้พื้นที่กว้างซึ่งอยู่ห่างจากกลุ่มครอบครัวที่พาเด็กมาด้วยไม่ไกลนัก ส่วนคุณณรงค์กับคุณเพ็ญลักษณ์สมัครใจนั่งคุยและชมธรรมชาติอยู่ส่วนบนเหนือจากกลุ่มที่มาถึงก่อนไม่กี่เมตร

ร่างโปร่งใสที่ปรากฏนั้นแผ่วรัศมีสีทองประกายแพรวพราวสอดส่ายสายตามองหาในสิ่งที่ต้องการ แน่ใจว่าไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะสามารถมองเห็นพลังงานเหนือโลกร่างนี้ได้ พลพิชวรธรยืนทอดค้อมมองเมื่อเห็นกลุ่มพลังงานบางอย่างที่คุ้นเคยและเป็นสิ่งที่เขาตามหามานาน

กลุ่มคว้นสีฟ้าที่แผ่ออกมาจากร่างของหญิงสาวคู่หนึ่ง ทว่าดูเหมือนจะมีพลังเข้มข้นเกิดขึ้นในหญิงสาวที่อายุมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เป้าตาเรียวยาวสีแดงกำนันมีพรายน้ำเข้าปกคลุม

“พี่มีรู้ว่าจะใช่เจ้าหรือไม่ พี่คิดถึงเจ้าเหลือเกิน ภิญญาอันตราย” ร่างเปรี้ยวของพลพิชวรธรนาคราชยืนตระหง่านบนโขดหินก่อนจะทำกิริยา

คล้ายแห่งนงเอยมอดดูท้องฟ้า พลันเมฆครึ้มก็เริ่มเข้าปกคลุมยอดเขา หากเพราะยอดไม้ที่สูงและเหล่าพืชพันธุ์ที่ขึ้นหนาทึบทำให้ผู้ที่กำลังเล่นน้ำอย่างสนุกสนานนั้นไม่ได้สังเกต รับรู้เพียงผิวเผินว่าแดดที่จัดจ้าเมื่อครู่อ่อนแสงลงเท่านั้น

เสียงวิทยุสื่อสารที่แจ้งสถานการณ์บางอย่างบนยอดเขาทำให้เจ้าหน้าที่ต่างตกตะลึงอยู่พักใหญ่ ก่อนจะผลุนผลันหยิบโทรศัพท์ขนาดย่อมวิ่งไปยังบริเวณที่มีนักท่องเที่ยวกำลังเล่นน้ำอยู่

“ตอนนี้ทางเราได้รับรายงานว่าบนยอดเขาฝนตกหนักมาก อาจเกิดน้ำป่าไหลหลากได้ เพื่อความปลอดภัยขอให้ผู้ที่ยังเล่นน้ำขึ้นจากน้ำด้วยครับ” เจ้าหน้าที่ประกาศได้เพียงคนเดียว ฝนเม็ดโตก็เทลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ลมที่พัดแรงนั้นคล้ายมีชีวิตซอกซอนโหมกระหน่ำไปทั่วบริเวณ ต้นไม้ใหญ่ค่อยลั่นได้รับผลกระทบจนคล้ายพายุใหญ่

จู่ ๆ มวลน้ำมหาศาลก็ถาโถมลงมาบริเวณที่นักท่องเที่ยวทั้งหลายกำลังเล่นน้ำอยู่ คุณณรงศรีรีบพวยगरรยก้าวขึ้นไปด้านบนโดยมีเจ้าหน้าที่อีกสองสามนายช่วยดึง เสียงหวีดร้องของเด็กที่ถูกน้ำซัดลงมาทำให้แพรวพลอยที่กำลังจะกระโจนขึ้นฝั่งชะงักหันไปมอง ร่างเด็กที่หลุดจากการดั่งรั้งของผู้ปกครองถูกกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากกระซากลงมาใกล้บริเวณที่แพรวพลอยและมุกมณีเคยลงไปเล่น

แพรวพลอยกระโจนลงไปคว้าตัวเด็กโดยขัดโนมิตีหากแต่กระแสน้ำที่ไหลหลากลงมาอย่างเชี่ยวกรากกลับทำให้เสียหลักจมลงสู่เบื้องล่าง มุกมณีรีบกระโดดลงน้ำเพื่อคว้าตัวน้องสาวเอาไว้ และอีกมือหนึ่งก็ไม่ลืมที่จะคว้าจับกิ่งไม้ใหญ่ที่ดูน่าจะมั่นคงพอต้านกระแสน้ำได้ ผู้ปกครองของเด็กที่ไหลไปตามกระแสน้ำหวีดร้องหาคนช่วยพร้อมกับเสียงอุทานของใคร